

[Langkilde.]

vor opfattelse med stor styrke problemet om tilvejebringelse af et samlet sæt retsplejeregler for den offentlige administrations behandling af sager, altså formregler af forskellig art, som vi ikke har — generelle regler har vi i alle tilfælde ikke på dette felt — og det bliver efter vor formening helt nødvendigt at gå til dette arbejde.

Jeg kan nævne i denne forbindelse, at den svenske justitsminister har forelagt en række lovforslag, bl. a. et forslag om en forvaltningslov, som skal træde i kraft fra 1. januar 1972. Man erkender altså eksistensen af det samme problem i Sverige, som vi har, men jeg mener, det er helt nødvendigt, at vi tager det op. Med den stigende magt hos en lang række offentlige organer i forhold til borgerne må det sikres, at de afgørelser, som træffes af myndighederne, på samme måde som det er tilfældet med retssager, finder sted under iagttagelse af formforskrifter.

Folketinget har gennem de sidste samlinger beskæftiget sig meget med de økonomiske problemer, som knytter sig til kommunalreformen; jeg tænker herved navnlig på refusionsordningerne. Jeg skal ikke sige meget om dem; der har oprindeligt været god mening i disse ordninger, men man må jo erkende, at udviklingen har ført til, at de for det første bandt statens udgifter i overordentlig stor grad: op til 40 pct., og samtidig må man sige, at det påvirkede kommunernes administration; det var, kan man sige det lidt spidst, somme tider i højere grad refusionsreglerne end egentlig kommunalbestyrelsen, der bestemte, hvilke opgaver man navnlig skulle tage op. Det var selvfølgelig uheldigt.

Jeg synes derfor, det er rigtigt, at vi er kommet væk og i stigende grad er kommet væk fra dette princip, og den udvikling må givetvis fortsætte, også af hensyn til dens principielle indhold med, at det er de myndigheder, der beslutter, der skal skaffe pengene til det.

Arbejdsministeren understreger i sin redegørelse, at det fortsat i første omgang må være de enkelte ministerier, som tager stilling til, i hvilket omfang en opgaveoverførsel kan finde sted, samt til de lovgivningsmæssige og administrative konsekvenser af en sådan overførsel, men tilføjer dog, at en koordinering vil blive søgt sikret gennem

regeringens opgavefordelingsudvalg i samarbejde med de kommunale organisationer.

Jeg opfatter dette som et meget diplomatisk udsagn, der tilsigter at undgå at støde departementale interesser i de forskellige ministerier. Hvis man antager, at ministerierne opdelingsmæssigt først og fremmest er resultat af en udvikling, som overvejende er foregået i det 18. og 19. århundrede, men som består som selvstændige enheder i kraft af, at de kun yderst nødig afgiver noget til andre administrative organer; så må det nok være nødvendigt at understrege den sidste del af arbejdsministerens sætning vedrørende den nødvendige koordinering som det væsentlige.

Der må efter vor opfattelse anlægges et helhedssyn ved tilrettelæggelsen af opgaveoverførslen. Man har et antal bæredygtige amter, som vil kunne påtage sig planlægningsmæssige opgaver og derudover visse udførende opgaver, som ikke kan magtes i primærkommunerne, og man har videre et antal primærkommuner, som i dag er i stand til at klare en hel del opgaver. Der er selvfølgelig stadig væk forskel på kommune størrelsen, og det kan give anledning til forskellige problemer, i hvilket omfang sådan en opgaveoverførsel skal ske. Man kunne tænke sig muligheden af et samarbejde mellem større og mindre kommuner. Jeg mener ikke, at det er nogen lykkelig løsning, for det er ganske klart, at deri ligger spiren til en udvikling, som vil føre til yderligere sammenlægning af primærkommuner, og det er formentlig ikke ønskeligt; jeg tror, vi er kommet så langt på dette felt, som vi bør komme, og en yderligere udvikling i retning af større kommunale enheder vil føles som demokratisk utilfredsstillende.

Snarere kunne man tænke sig, at der skulle etableres en ordning, hvorefter amterne bistod de mindre kommuner med løsning af visse opgaver, som større kommuner selvstændigt kan løse. Jeg indrømmer, at heller ikke den løsning er ubetinget uden betænkeligheder. Men resultatet må vel være efter vores opfattelse en afvejning med hensyn til hver af de opgaver, som kommer i betragtning, en overvejelse, som må ske i et nært samarbejde med de kommunale organisationer.

Vi må i det hele taget fra konservativ side understrege betydningen af, at der etableres